

ΘΑΝΜΑΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

1. ἐν τοῦ 20 αἰῶνος ἀγίας ἄννης τοῦ 12' αἰῶνος

2. ἐξ ἡμετέρας σκευῆς

ΑΘΕΣ
20.1.2

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ
ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

ΑΘΗΝΑΙ

25 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1954

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΘΗΝΩΝ

Ἄριθ. Πρωτ. 696

Ο

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Πρὸς

Τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα
τῆς Ἱεραῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.

Τέκνα ἡμῶν ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά.

Ἄνέτειλεν ἡ ἡμέρα τῆς ἐνθέου εὐφροσύνης, ἡ λαμπροφόρος ἑορτὴ τῆς ζωηφόρου Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν καὶ ἡ ἀγία Ἐκκλησία, φυλάττουσα καὶ μεταδίδουσα τὴν πίστιν διὰ τῶν αἰώνων, λαμπαδοφεγγῶς ὑμνεῖ καὶ δοξάζει τὴν σωτήριον ἔγερσιν, τὸ κατὰ τοῦ θανάτου νίκος, τὸν θρίαμβον τῆς ζωῆς.

Σήμερον, ἡ ἐσχάτη τοῦ Χριστοῦ ταπείνωσις ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τὴν ὑψίστην δόξαν· ἡ ἄφατος θλιψίς εἰς τὴν ἀνεκκλάλητον χαρὰν· ὁ ἐκούσιος θάνατος εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν. Διὰ τοῦ Σταυροῦ ἐλάβομεν τὴν νίκην· διὰ τοῦ Πάθους εὔρομεν τὴν σωτηρίαν· ἀπὸ τῆς γῆς ὑψώθημεν εἰς τὸν οὐρανόν.

Διὰ τοῦτο ἡ χαρὰ καταφαιδρύνει πάντων τὰς ὄψεις· ἡ χαρὰ τῆς ζώσης ἐλπίδος, τὴν ὁποίαν, ἀπὸ τοῦ βαθέος ὄρθρου τῆς μιᾶς σαββάτων μέχρι σήμερον, ἔζησαν τὰ πιστὰ τῆς Ἐκκλησίας τέκνα· ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, τῆς ἐν Χριστῷ ἀνισταμένης ζωῆς, ἣτις νοεῖται καὶ εἶναι ἡ κατάκτησις τῆς αἰωνιότητος.

Ὅθεν καὶ φῶς αἰσθητὸν καταυγάζει τὰ πάντα, ὡς αἰσθητοποίησης καὶ ἀνταύγεια φωτὸς πνευματικοῦ, τοῦ ἀνεσπέρου φωτὸς τῆς Ἀναστάσεως, τὸ ὁποῖον ἀνέτειλεν ἐκ τοῦ ζωοδόχου Τάφου καὶ ἀκοιμήτως μεταλαμπαδεύεται διὰ τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὰς

γενεάς τῶν πιστῶν· τούτους καλεῖ πρὸς ἑαυτὴν ἡ Ἐκκλησία καὶ διθυραμδικῶς ψάλλει· «Δεῦτε, λάβετε φῶς».

Λάβετε λοιπόν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, λάβετε ἐκ τοῦ φωτός καὶ τῆς χαρᾶς τῆς Ἀναστάσεως. Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον, αὐτὸ τὸ Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον ἐνεφύσησεν εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὁ ἀναστάς Διδάσκαλος, τὸ διαμένον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ ὁδηγοῦν αὐτὴν εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Τοῦτο τὸ Πνεῦμα τοῦ ἀναστάντος Σωτῆρος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς «ζωοποιοῦν», δίδει τὴν ζωὴν· καὶ ὡς «εὐθές», ὁδηγεῖ πρὸς τὴν ἀλήθειαν· καὶ ὡς «ἡγεμονικόν», στηρίζει ἐν τῇ ἀρετῇ· καὶ ὡς «Παράκλητος», παραμυθεῖται εἰς τὰς θλίψεις.

Τοῦτο τὸ Πνεῦμα ἀνιστᾷ τοὺς νεκρούς· τοὺς ἐσκοτισμένους τὴν διάνοιαν, τοὺς ἠττημένους ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας, τοὺς ἀπεγνωσμένους καὶ λέγοντας· «ἀπόλωλεν ἡ ἐλπίς ἡμῶν»· πρὸς τούτους φωνεῖ ὁ ἀναστάς Ἰησοῦς, λέγων· «Ἴδου ἐγὼ φέρω εἰς ὑμᾶς πνεῦμα ζωῆς».

Ἡ βεβαιότης, ὅτι ἔχομεν τὴν ζωὴν ταύτην, αὐτὴ ἀνάπτει εἰς ἡμᾶς τὸ φῶς τῆς πίστεως καὶ ἀναζωπυρεῖ τὴν χαρὰν τῆς ἐλπίδος καὶ θερμαίνει τὴν ἀγάπην· τὸ δὲ τέλος ἀνάστασις ἡμῶν διὰ τοῦ Ἰησοῦ «ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ», «εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς».

Ταύτην τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀνάστασιν πατρικῶς εὐχόμεθα εἰς τὸ εὐσεβές τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς πλήρωμα) ἐπὶ τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ τῆς Ἀναστάσεως, ἐν εὐφροσύνῃ τὸν νικητήριον ἄδοντες παιᾶνα «Χριστὸς ἀνέστη...».

Ἐν τῇ Ἱερᾷ Ἀρχιεπισκοπῇ Ἀθηνῶν τῇ 25 Ἀπριλίου 1954.

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ
+ Ο ΑΘΗΝΩΝ ΣΠΥΡΙΔΩΝ
Πάντων ὑμῶν πρὸς Θεὸν εὐχέτης.

θεοτόκος, έφορος του αγίου Όρους, υπακούοντος εδάμης επισκοπίας εις τας Αγορείτας κρησιν των

« Θαύμα Α' ης Κυρίας ηγμεν θεοτόκου κ προστάτης του εφρου ηγμεν τούτου εν έτει 1919 παρ' Αύγουστον.

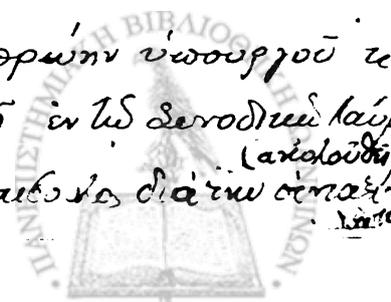
« Ο κείριος Διφρανίδης' εδωκ' ένεργοι ώσαν ενόσειλο εις την κοινήν εβραν' δεινάξεν εν τω κοινώ. εις την δεσιν του ανειροσοίνου ης Μυγίση, λαύρας θείου μιας γυναίκα υπεράνδρωσον, σινδρωσοτάλην κ δεξιά αυθκ' ιστάμενοι χέρια, σεβάσμιμοι μοναχόν, όσοι του χίγιε παρ' όρηκ' : τι ηδεις ; τα φύγη άπο' εδω. κ εξύιονησον άμείου προμαγμύρος. το' εδθη- γρηθη άμείου μένος του. (Η υπεράνδρωσα γυναίκα ηλου η Παρυγία κ ο χέρην μοναχός, ο άγιος Αθανάσιος).

« Θαύμα Β' Ο εζ' Έρεσοϋ Γεώργιος Κεσάιου, σφάζην εν Βατοπεδίο, εοσυμφύνησε μιας ης λαύρας να φέρη κοπος βοσκην εις τον Αδωνα 250 άρνια. εν τω πελαγύ' εχε κ δηξά'. ενω λα' εσηγανεν ε τον Βελλα³ εσοσαν κέσοσα, άμείου τα' εσοφάξεν. άνωδη του Βελλα 3 εφοφησαν, κς κς εις την μονην 7. Έκαμεν άγιασμον. εδωκ' μερμιά χωρις κέρηλα. τον ηρώησαν. ασηνίησαν, ου είναι σπούλα. τα' εσηγεν κ τον Αδωνα. 10 ηγμεν εφοφησαν 80. κηρόσην ο' τοχίγμας κην ερεφίην ης Μονη' Έκαμε σα- ράωσα, ου νισάρκει' ασδύημα εις αυλά. τα' εδιδώξαν κς τα' εσηγεν ες ης Μονην του Βατοπεδίου, κς κηρόσην ημοζόγησον, όσα ησαν δηξυία εθα εφοφησαν, ουκ τα' όρηα τα' εραγον. (Καλα' Ίούνησιου του 1920).

« Θαύμα Γ' εις την 24 Ιουνίη του 1917 δύο στρατιώται Ρώσοι εσηγεν εις την Μονην του αγίου Παύλου, ο' εις εζ' αυτω' εσηγεν ε την άφρονην, σερμο- μενα όρηα, κς ω' σιασίδηον εμοιμέδη, θείου μιας γυναίκα υπηγμεν, η' όποια ελαμσε κς του χίγιε ρωσοσιού : "ούχουητε. για' σαμιά μωσίν- του όχράνατ ταυιάμ βι όμωσάετε μονάχος" (= άωηδεγε. εγμ' μόνη μου δα' φυξάλλω τους μοναχούς). Οί μών Ρώσοι ανεκήρησαν η 30 Ιουνίη οι δε Γάλλοι η 2 Ιουλίου 1917'.

« Θαύμα Δ' Ένύνησιον του Βουχελού Δερριώ κς αρμύην νύσοργου κ. Ανιμ. Πάλη, όσορ εδωκ' η 8 Αωρήη το' εσοφάξεν 1925 εν τω δενοδιώ λαύρα (αυλοάδη).

¹ Διηγητόκος εις Σιέρου Ίωάννη κέονομα άπεσάθη τα. ε' εν κημιά κηρόηη δια' την σέπαθη.

Είδεν ἐν ὄραματι δύο γυναῖκας μίαν ὑψηλὴν μὲν ἐφόσσωστον ὑπεράνδρως
καὶ χρῶμα τῶν ἐνδυμάτων χρυσοῖροδρον, ἡ δὲ ἕτερα καμυλοῖρα.
ἐπὶ δὲ ὁ θεογευλις ἐδαύμαζεν, ἠρώτησεν αὐτοὶ ἢ τὴν ὑψηλὴν, διατί οὕτως
εὐδαμῶς παρατρῆσθε; διότι οὐκ εἶδον ὑπεράνδρωσιν, ἀσπαστὰ οὐ
νοσ. καὶ ὄντως ὑπεράνδρωσος εἶμι. καὶ μὴ βιασθῆς γὰρ ἀναχωρήσῃς τοῦ
ἁγίου ὄρους, ἀλλ' αἰρεθῆς γὰρ μεμελῶσι τὴν ἀλίαν τοῦ νόσου τούτου,
οὐκ ἀσπαστὰ ἔμεινῃ. καὶ ὁ θεογευλις ἠρώτησεν. αὐτῇ δὲ τίς ἐσθί; οὐκ ἄρα
τῆς τῶν γραφῶν; ἀδελφὴ μου ἐσθί, εἶπεν ἐμῆ. καὶ εὐδὲν ἐμφοβῆ
ἐξουσίησεν ὁ θεογευλις.

Ταῦτα ἀνέγραφα ἐν τοῦ ἀρχιεῖος τῆς λαύρας γεγραμμένα, ἀν κατὰ
ἐνδυμάτων, κατὰ τοῦ μακαρίου Σπυρίδωνος καμυλοῖρας καὶ λαύρας
τῆς ἡ δευτέρου γυνῆ, ἢ καὶ ἀδελφῆ τῆς Παλαμίας καλεῖται, ἐπὶ οὐκ
εἰ ἐπισημῶν λαυριῶναι ἀσπαστῶν.

ὡς μὲν περὶ τὸν ἐπισημῶν εἶδε καὶ ἕτερον δόγμα σὺχρονον, δόγμα
ὡς δημοσιεύεται ἐν λαύρα, ἀπὸ Ἰουρίας διεφύλαξα ἐν τῷ ἀρχιεῖο μου.

1007
20.2

Θαῦμα ὑπαρξοζον.

Κατὰ τὸ ἔτος 1924 Ἰουλίῳ 16 ὑερμαϊ-
ᾶς μεγάλης ἐπισημβάσεως ἐν Προβάρα, ἔν-
δα ὑπαρχουσι περὶ τὰ 20 κελιά τῶν
Μονῶν Λαύρας, ἀσβεστωμένη, καὶ ὁ ἐν Ἀ-
μαζηνῶν (ἢ Μορφουνοῦ μονῆς) ¹ ἀγν-
ρόμωτος. Μετὰ τὴν παραίωσιν τῶν
ὑερμαϊᾶς, ὁ δασυνόμος τῶν Μονῶν
Γερμῶν ἐπιφάνιος δηγητὴς ἤρκειν, ὅτι διε-
δὴν ἀπὸ τοῦ μύχου. εἶπε τὰ πάντα ἀπο-
τεφρωμένα, εἰσὶν καὶ εὐαγγέλιον καὶ ἐν
τοῦ ὁμοίου ἀσβεστωμένον ἢ καὶ ἄλλο ἐπι-
κροτημένον ἐκεῖν, ἢ τις περὶ καὶ ἄλλο
μῦθον παρὰ τὸν μῦθον, καὶ ὄραται,
εἰσὶν δὲ καὶ ὁ ἀγνῶτος ἀγνοῦν!

Καὶ ταῦτα ὑπὸς ἰνδελφῶν
ὁ γράψας ἐπιτόμιον μοναχὸς
ἀρχιερατικῶν τῶν Μονῶν
ἐν Μεγίστῃ Λαύρᾳ τῆς 17 Ἰουλίῳ 1924.

¹ εἶναι ἢ ἐν τοῖς ὁμοίοις τῶν Λαύρας ἐν δύο καὶ ἡμίσειαν.
ἔβραν ἀπόστασιν τῶν ἀπὸ Κασσίν ὁδὸν ὅτι περὶ αὐτῶν
ὑπάρχει τῶν Ἀμαζηνῶν (ἀσβεστωμένη τῆς ἐν τῷ Ἰακώβῳ Ἀγίας
ἐκείνη ἐπισημῶν ἐν Κασσίν) μὴ νῦν ἠρκεισιν ἐκείνη. ταῦτα
οἷός ται ὁ πρῶτος πύργος, μετὰ δὲ πρὸς τὴν ἐπισημῶν ἀπὸ τῶν

